



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **L. K.**, zast. advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou, se sídlem AK Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2012, č.j. MSMT-31371/2012-30-300,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[1] Žalobce podal k Městskému soudu v Praze včas společnou žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného a dále proti rozhodnutí žalovaného č.j. ze dne 25. 7. 2012, č.j. MSMT-31538/2012-30-300. Žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí byla usnesením

Městského soudu v Praze ze dne 7. 1. 2013 č.j. 5A 3/2013-31 postoupena z důvodu místní příslušnosti zdejšímu soudu.

[2] Žalobce se žalobou domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutí Masarykovy univerzity v Brně ze dne 1. 6. 2011, č.j. MU/34925/2011/RMU, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost ze dne 4. 3. 2011 o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaného ve studijním oboru „Právo“, specializace „Právo a právní věda“ na Zakarpatské státní univerzitě (Закарпатський Державний Університет) v Užhorodě, resp. jeho organizační složky Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. (dále jen „ЗДУ“). Řízení bylo žalovaným zastaveno pro překážku věci zahájené.

[3] Důvodem bylo zjištění žalovaného, že žalobce žádost ve věci doručil Masarykově univerzitě dne 5. 3. 2011, předtím však již dne 30. 11. 2010 podal obdobnou žádost u Západočeské univerzity v Plzni. Zde byla žádost zamítnuta rozhodnutím ze dne 27. 4. 2011 č.j. PR-P 738/10. O včas podaném odvolání žalovaný rozhodl dne 7. 12. 2011 rozhodnutím č.j. 22 159/2011-30, rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni zrušil a věc vrátil k novému projednání. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí toto řízení nebylo pravomocně ukončeno. Existence zahájeného a probíhajícího řízení v téže věci je překážkou ve smyslu §48 odst. 1 správního řádu ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „správní řád“) která brání zahájení řízení u jiného správního orgánu. Nelze zahájit a vést řízení v době, kdy předchází řízení není ještě pravomocně ukončeno.

[4] Vzhledem k tomu, že řízení mělo být zastaveno, se žalovaný nevyjadřoval k vadám rozhodnutí a nezabýval se ani odvolacími námitkami. S ohledem na překážku litispendence řízení podle §66 odst. 1 písm. e) správního řádu řízení zastavil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobce především namítl, že napadené rozhodnutí je překvapivé. Masarykova univerzita žádost zamítla, z jiných důvodů, než ostatní vysoké školy, které po porovnání zahraničního a vlastního studijního programu dospěly k závěru, že mezi těmito studijními programy jsou podstatné rozdíly. Ve správním řízení však nikdo netvrdil překážku zahájeného řízení ve věci. Žalobce se o této skutečnosti v řízení nedozvěděl, nemohl se k této skutečnosti vyjádřit a byla mu tak odňata možnost jakékoli obrany. Odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 8 Afs 59/2005 a 4 As 20/2007 a na nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. I. ÚS 654/03, II. ÚS 523/02 a I. ÚS 220/04. Došlo tedy k porušení práva na spravedlivý proces, zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zákaz překvapivých rozhodnutí lze dovodit i z § 4 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, přičemž žalovaný nedal žalobci ani možnost vyjádřit se před svým rozhodnutím k jeho podkladům, čímž porušilo § 36 odst. 3 správního řádu.

[6] V posuzované věci nemůže jít o překážku zahájené věci ve smyslu § 48 odst. 1 spr. ř., Muselo by se totiž jednat o stejné věci se stejným skutkovým základem. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 29 Cdo 328/2009. Ve věcech žádosti o uznání

zahraničního vzdělání se podle § 89 odst. 1 písm. b) a § 90 odst. 5 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVŠ“), porovnávají vždy dva konkrétní programy vysokých škol, tedy zahraniční a té, na které se podává žádost. Předmětem žádosti je uznání zahraničního vzdělání z důvodu podobnosti dvou studijních programů. Studijní programy jsou jedinečné na každé vysoké škole, proto musí být vždy zahraniční studium srovnáno s konkrétním tuzemským programem na konkrétní škole. Studijní program absolvovaný žalobcem porovnávaly se svými studijními programy v prvostupňových rozhodnutích Západočeská univerzita i Palackého univerzita. Masarykova univerzita žádost zamítla z jiného důvodu.

[7] Žalobce nevěděl o změně názoru na věc, nemohl tedy vyjádřit svoje stanovisko k otázce, zda se jedná o překážku věci pravomocně zahájené. Žalovaný porušil §36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci v řízení vedeném u žalovaného nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí.

[8] V podání ze dne 21. 9. 2012 žalobce doplnil, že v odvolání namítal nicotnost rozhodnutí Masarykovy univerzity z důvodu vnitřní rozpornosti. V takovém případě by právně neexistovalo a odvolací orgán by neměl o čem rozhodovat. Žalovaný se však touto námitkou vůbec nezabýval. I při tvrzené překážce věci zahájené musí správní orgán zkoumat nicotnost napadeného rozhodnutí (žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 8 Afs 78/2006-74 ze dne 13. 5. 2008). V případě nicotnosti by totiž nemohl vydat rozhodnutí o odvolání, pokud by tak učinil, bylo by i jeho rozhodnutí nicotné. Pokud byl toho názoru, že předchozí rozhodnutí nicotné není, měl uvést, z jakého důvodu je odvolací námitka nedůvodná. Pokud tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce tedy navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost z důvodu neexistence překážky věci zahájené a pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Žalovaný se v písemném vyjádření ze dne 13. 11. 2012 vyjadřoval společně k oběma rozhodnutím, napadeným společnou žalobou. (k tomu odst. [1] odůvodnění). Navrhl, aby soud žalobu zamítl. Konstatoval, že podle § 36 odst. 3 správního řádu se postupuje jen, jde-li o podklady rozhodnutí pořízené nově odvolacím správním orgánem. Žalovaný však nové podklady nepořizoval – vycházel jen z prvostupňového rozhodnutí Masarykovy univerzity. Dále vycházel ze skutečností známých z úřední činnosti, tedy že žalobce požádal o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace Západočeskou univerzitu v Plzni, a to 30. 11. 2010. To muselo být známo i žalobci, neboť uvedenou žádost sám podal. Tato žádost zakládá pro všechny ostatní žádosti žalobcem podané překážku litispendence. Žalobce prokazatelně následně podal další tři žádosti, které byly vysokým školám doručeny ve stejný den. Sám žalobce přitom porušil § 8 odst. 1 správního řádu, pokud při podání následujících žádostí vysoké školy neinformoval o již probíhajících řízeních.

[10] Jednotlivé školy neměly prostředky, jak se dozvědět o ostatních žádostech. Skutečnost, že žalobce podal celkem čtyři žádosti, zjistil až žalovaný, když se u něj setkaly s žalobcovými odvoláními spisy všech dotčených vysokých škol. Z důvodu překážky zahájené věci nebylo možno odvolací řízení ukončit vydáním meritorního rozhodnutí. Ve

všech řízeních je totiž dán stejný předmět řízení, stejný důvod a stejný žadatel. Ze srovnávání studijních programů (§ 90 odst. 5 ZVŠ) nelze dovozovat rozdílnost předmětu řízení o žádostech téhož žadatele o uznání téhož vzdělání (kvalifikace), byť podaných u různých vysokých škol. Konkrétní zahraniční vzdělání (kvalifikace) je podle výsledku řízení v České republice buď uznáno, nebo nikoli. Je vyloučeno, aby bylo současně uznáno vícekrát.

[11] Existence překážky litispendence byla jednoznačně prokázána a námitka žalobce, že se jedná o překvapivé rozhodnutí je nedůvodná. Žalobce si musel být vědom, že podává více žádostí. Podání jedné žádosti až do pravomocného ukončení o této žádosti zakládá překážku litispendence.

[12] Pokud se jedná o žalobní námitku nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobce v odvolání namítal, že jelikož je rozhodnutí vnitřně rozporné, je nicotné. Toto dovozoval z toho, že v rozhodnutí bylo uvedeno, že podle §89 a 90 zákona o vysokých školách se nemůže postupovat, jelikož se nejedná o zahraniční studijní plán, a na druhou stranu byla žádost zamítnuta podle §89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Žalovaný konstatoval, že pokud by rozhodnutí Masarykovy univerzity bylo nicotné, bylo by nicotné i jeho rozhodnutí o odvolání a žalobce se tedy měl žalobou domáhat vyslovení nicotnosti, nikoliv zrušení rozhodnutí. Navíc pokud by nicotnost byla namítána nikoliv z důvodu absolutní absence věcné příslušnosti Masarykovy univerzity, mohl by nicotnost vyslovit pouze soud, nikoliv žalovaný, který by byl věcně nepřislušný podle §77 správního řádu.

[13] Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí nicotným neshledal. Z důvodu procesní ekonomie ve smyslu §6 odst. 2 správního řádu s přihlédnutím k §3 správního řádu nebylo třeba se vyjadřovat k jednotlivým odvolacím námitkám.

IV. Replika žalobce a další doplnění argumentace

[14] Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce podáním ze dne 27. 11. 2012. Uvedl, že žalovaný směřuje otázku překvapivosti rozhodnutí a existence překážky litispendence. Vytkl žalobci, že porušil ustanovení §8 odst. 1 věta druhá správního řádu, pokud správní orgány neupozornil, že u různých správních orgánů probíhá více řízení. Žalobce se však nedomníval, že řízení zahájené u Západočeské univerzity zakládá překážku litispendence vůči dalším. I pokud by tuto povinnost nesplnil, neznamená to, že by žalovaný mohl porušit právo na spravedlivý proces a ve správním řízení vydat překvapivé rozhodnutí.

[15] Žalovaný se vůbec nevyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soustředil se pouze na rozbor namítané nicotnosti. Žalobce se však v doplnění žaloby nezabýval otázkou samotné nicotnosti, ale tím, že se žalovaný odvolací námitkou ohledně nicotnosti nezabýval a z toho důvodu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Je pravdou, že nicotnost rozhodnutí z důvodu uvedeného v §77 odst. 2 správního řádu může vyslovit pouze soud, správní orgán však tuto otázku posuzuje jako předběžnou.(viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012, č.j. 7 As 47/2012-40)

[16] Podle §68 odst. 3 správního řádu je povinností uvést v odůvodnění rozhodnutí, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Dle žalobce je přípustné, aby se z důvodu procesní ekonomie správní orgán nevypořádal s námitkami, které nemohou mít na rozhodnutí vliv, neboť by to bylo nadbytečné. Posouzení nicotnosti ale předchází posouzení překážky věci zahájené, neboť není ve vztahu k zastavení řízení bez významu. Pokud by bylo rozhodnutí nicotné, nebylo by možno vydat rozhodnutí o zastavení řízení.

[17] Žalobce dále zdůraznil, že v předmětné věci nemohlo jít o překážku litispendence. Z důvodu porovnání vždy dvou odlišných studijních programů se jedná vždy o odlišný skutkový stav, tedy o jinou věc. Překážka litispendence by tak byla dána pouze, pokud by došlo k podání žádosti o nostrifikaci na stejné veřejné vysoké škole.

[18] Překvapivost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je takovou vadou, že by rozhodnutí mělo být zrušeno.

[19] Dále žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním ze dne 20. 8. 2013. Uvedl, že dle žalovaného podle §36 odst. 3 správního řádu je nutno postupovat pouze v případě pořízení nových podkladů, přičemž v předmětné věci nové podklady nepořizoval, vycházel ze skutečností známých z předchozí činnosti. Dle žalobce tímto žalovaný sám sebe usvědčuje z protizákonného postupu. Pokud nepořídil žádné nové podklady, nemohly se stát součástí spisu ani důkazy o existenci řízení, které má zakládat překážku litispendence. Závěry žalovaného však musejí být opřeny o důkazy. Není-li snad ve správním spise listina, která prokazuje existenci řízení u Západočeské univerzity, pak je napadené rozhodnutí v rozporu s obsahem spisu. (Zde žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 17 A 41/2011.) Je-li naopak ve spise taková listina, pak byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[20] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného. Vycházel podle § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

[21] Soud na úvod konstatuje, že o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2012, č.j. MSMT-31538/2012-30-300, která byla podaná společně se žalobou v předmětné věci, rozhodl rozsudkem ze dne 15. května 2014 č.j. 22A 10/2013-114 Krajský soud v Ostravě. Žalobu zamítl jako nedůvodnou. Kromě námítky nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a s tím související námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí rozhodoval o shodných námitkách.

[22] Soud především konstatuje, že součástí správního spisu jsou listiny, týkající se řízení, které bylo vedeno na žádost žalobce u Západočeské univerzity v Plzni. Listiny jsou založeny ve správním spise, část B, příloha s podklady o některých skutečnostech známých MŠMT

z jeho předchozí úřední činnosti. Konkrétně je zde založena žádost žalobce ze dne 29. 11. 2010, doručená Západočeské univerzitě v Plzni dne 30. 11. 2010 a rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2011 č.j. 22 159/2011-30, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 27. 4. 2011 o zamítnutí uvedené žádosti žalobce a věc byla vrácena k novému projednání.

[23] Ze spisu nevyplývá, že by žalovaný umožnil žalobci s uvedenými listinami se seznámit a vyjádřit se k nim. Je tedy zřejmé, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Soud je však toho názoru, že toto pochybení žalovaného nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je totiž nutno přihlídnout ke smyslu uvedeného ustanovení a okolnostem dané věci. Smyslem ustanovení je, aby účastník mohl uplatnit své procesní návrhy, aby rozhodnutí následně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V předmětné věci se žalobce nemohl seznámit s podklady rozhodnutí, které mu nepochybně byly známy a nebylo možno vyvrátit ani zpochybnit jejich existenci. Byť by tedy žalobce byl po seznámení s těmito podklady aktivní, z jeho dalších podání není zřejmé, že by hodlal vyvracet skutečnost, že předtím, než podal žádost u Masarykovy univerzity, podal žádost u Západočeské univerzity v Plzni. Z jeho dalších podání je zřejmé, že uvedený skutkový stav nijak nerozporuje, nesouhlasí však s právním hodnocením žalovaného. Právní hodnocení však bylo až obsahem napadeného rozhodnutí, proti kterému žalobce podal žalobu. Soud tedy uzavírá, že uvedené pochybení žalovaného spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

[24] Dále soud cituje z uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. května 2014 č.j. 22A 10/2013-114 s tím, že s uvedenou argumentací se zcela shoduje: „...*Nehledě k předepsané formě napadeného aktu – rozhodnutí, nelze odhlížet ani od materiální povahy tohoto aktu. Jeho předmětem je totiž zastavení řízení pro překážku věci zahájené dle § 48 odst. 1 spr. ř., kdy pro takový akt – byl-li by žalobce odhalen již správním orgánem I. stupně – je obecně předepsána forma usnesení (§ 66 odst. 1 spr. ř.), a to právě proto, že se jedná nikoli o rozhodnutí ve věci ve smyslu § 67 odst. 1 spr. ř. (zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá), ale o akt řešící otázku procesní. Odvolací orgán musel tento akt učinit formou rozhodnutí jen proto, že nutným obsahem jím vydaného aktu bylo i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro účely vydání usnesení pak spr. ř. povinnost správních orgánů seznámit účastníky s jeho podklady nepředepisuje. Rozdílnost v právech a povinnostech účastníků řízení pak nemůže být podle krajského soudu dána jen tím, zda je překážka věci zahájené odhalena správním orgánem I. stupně či až v odvolacím řízení.*“

[25] Je nepochybné, že žalobce si byl vědom skutečnosti, že žádosti o nostrifikaci téhož studia podal celkem u více českých vysokých škol, přičemž první z nich podal u Západočeské univerzity v Plzni. Pro žalobce tedy nemohlo být nikterak překvapivé, pokud žalovaný tuto skutečnost zjistil a konstatoval. Překvapivým však pro žalobce mohl být závěr, který žalovaný z této skutečnosti učinil, tedy že řízení zastavil. Ze právního spisu je zřejmé, že skutečnost, že žalobce podal více žádostí o nostrifikaci, vyšla najevo až v odvolacím řízení, když se u žalovaného sešly žaloby proti rozhodnutím správních orgánů prvního stupně, tedy jednotlivých univerzit. Správní orgán prvního stupně o tom neměl vědomost. Neměl tedy možnost na tuto skutečnost reagovat. Dozvědět se o tom mohl pouze v případě, že by mu to sdělil žalobce, který to neučinil. V předmětné věci není úkolem soudu posuzovat, zda žalobce

správní orgán neinformoval úmyslně, nebo zda tomu tak bylo proto, že byl přesvědčen, že se nejedná o řízení související se stejnými právy. Důsledkem však bylo, že otázkou litispendence se mohl a musel zabývat až odvolací orgán. Pokud tedy rozhodnutí odvolacího orgánu bylo pro žalobce překvapivé, nelze to klást za vinu správním orgánům. Odkazy žalobce na judikaturu soudů, uvedené v této souvislosti, jsou nepřipadné.

[26] K povinnosti dotčené osoby v souladu s §8 odst. 1 správního řádu bezodkladně upozornit správní orgány na to, že současně probíhá více postupů, které souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby, soud cituje z komentáře k tomuto ustanovení správního řádu, autor JUDr. Josef Vedral, Ph.D., vydání II., leden 2012, vydavatel RNDr. Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON.: „...*Porušení této povinnosti není stíháno ze strany správních orgánů žádnou přímou sankcí, například ve formě pořádkové pokuty, (...), sankcí jsou však pro dotčenou osobu, která tuto povinnost nesplní, případné procesní důsledky...*“.

[27] Dále žalobce namítal, že v předmětné věci překážka věci zahájené vůbec nebyla. Krajský soud při posuzování uvedené námítky vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu v Brně ze dne 13. 6. 2013, čj. 6 Ads 139/2012-58, podle kterého „*Překážka litispendence podle § 48 odst. 1 správního řádu z roku 2004, vedoucí k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) téhož zákona, je dána pouze tehdy, pokud jsou kumulativně naplněny dvě podmínky, a to, že jde o řízení „v téže věci“, a dále, že jde o řízení „z téhož důvodu...*“.

[28] Dále soud vycházel i z rozsudku téhož soudu ze dne 16. 5. 2013, čj. 4 As 16/2013-36, podle kterého „*Překážku litispendence dle § 48 odst. 1 správního řádu z roku 2004 je nutno vykládat tak, že zahájení nového řízení v téže věci brání nejen řízení zahájené dříve u jiného správního orgánu, ale i řízení zahájené dříve u téhož správního orgánu.*“

[29] Ve věci je nezbytné posoudit, zda v případě řízení zahájených na základě žádostí o uznání studia žalobce v zahraničí, podaných u Západočeské univerzity v Plzni a u Masarykovy univerzity v Brně jde o řízení „v téže věci“ a zda zároveň jde o řízení „z téhož důvodu“. Dle soudu je jednoznačně dán totožný důvod. Cílem žalobce bylo uznání zahraničního vzdělání v České republice. Dále je nesporné, že v předmětné věci šlo o řízení vedená u různých správních orgánů prvního stupně.

[30] Pokud se týká otázky posouzení, zda šlo o řízení vedená v téže věci, Krajský soud v Brně se zcela ztotožňuje s tím, jak se s uvedenou problematikou vypořádal Krajský soud v Ostravě v již opakovaně zmiňovaném rozsudku ze dne 15. května 2014 č.j. 22A 10/2013-114, ze kterého cituje a na který odkazuje:

„Namítá-li dále žalobce, že tu překážka věci zahájené vůbec nebyla, nutno mu vytknout, že – jakkoli se dovolává judikatury soudů vyšších stupňů – vychází pouze z jazykového výkladu dotčených zákonných ustanovení. Přitom podle bohaté, dlouhodobé a konstantní judikatury soudů vyšších stupňů (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 20.11.2012 sp. zn. I. ÚS 2056/12, nalus.usoud.cz) představuje jazykový výklad toliko prvotní přiblížení se k zákonu. Nelze pomíjet především účel a smysl příslušné právní úpravy.

Právní úprava obsažená v § 89 a násl. ZVŠ navazuje na Úmluvu o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu, podepsanou dne 11. dubna

1997 v Lisabonu (publ. pod č. 60/2000 Sb.m.s.), přičemž jak z uvedené mezinárodní úmluvy, tak z předmětné vnitrostátní úpravy, je zřejmé, že jejím účelem a smyslem je umožnit absolventu zahraniční vysoké školy uznání jeho vzdělání a kvalifikace v České republice tak, aby mu právě toto jeho zahraniční vzdělání (kvalifikace) umožnilo stejný přístup k zaměstnání jako tomu, kdo obdobné vzdělání (kvalifikaci) získal v České republice. Z tohoto účelu zákonné úpravy pak implicitně plyne, že takového uznání zahraničního vzdělání se dosahuje v České republice jen jednou, nikoli vícekrát. Jedním uznáním je totiž smysl a účel zákonné úpravy naplněn, je zcela beze smyslu, aby pro Českou republiku bylo totéž vzdělání (kvalifikace) uznáno vícekrát, stejně jako se vnitrostátní vzdělání neuznává navzájem mezi vnitrostátními vysokými školami s obdobnými studijními programy.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že provozování vysokoškolského studia je v České republice podmíněno akreditací (§ 78 a násl. ZVŠ), která zajišťuje vzájemnou kompatibilitnost obdobných studijních programů poskytovaných vysokými školami v České republice. Účelem akreditace je zajistit, aby tyto programy byly – při současném respektování jejich jedinečnosti – shodné alespoň v hrubých rysech tak, aby na absolventy obdobných studijních programů (zpravidla s tímž názvem – zde Právo, resp. Právo a právní věda), mohlo být nahlíženo stejně při jejich přístupu k zaměstnání, jak u oboru Právo (Právo a právní věda) předvídají i právní předpisy upravující přístup k právnickým profesím [§ 60 odst. 3 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudních, ve znění pozdějších předpisů, § 5 odst. 1 písm. b) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, § 7 odst. 1 písm. b) zák. č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářského řádu), ve znění pozdějších předpisů, etc.]. Právě tyto hrubé rysy jsou totiž tím, co musí být obdobným studijním programům společné, aby na absolventy obdobných studijních programů mohlo být nahlíženo stejně při jejich přístupu k zaměstnání. Při odhlédnutí od jiných možností nostrifikace zahraničního vzdělávání, které v posuzovaném případě evidentně nepřípadaly v úvahu (§ 89 odst. 3 ZVŠ), jsou to právě tyto hrubé rysy studijního programu, které v případě jejich odlišnosti vedou vysokou školu podle § 90 odst. 5 ZVŠ k zamítnutí žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání (kvalifikace). Neuznáno tak zůstane zahraniční vzdělání (kvalifikace), které je se vzděláním dosaženým v České republice zcela inkompatibilní – na toho, kdo dosáhl takového zahraničního vzdělání, proto nelze při přístupu k zaměstnání hledět stejně jako na toho, kdo obdobného vzdělání dosáhl v akreditovaném studijním programu v České republice.

Po zhodnocení shora uvedeného smyslu a účelu právní úpravy dospěl soud k závěru, že předmětem nostrifikačního řízení dle § 89 a násl. ZVŠ není srovnání studijních programů zahraniční a tuzemské vysoké školy ve všech směrech, ale toliko v hrubých rysech, jimiž jsou právě ty prvky tuzemského akreditovaného studia, které jsou v obdobných studijních programech všem těmto studijním programům, které byly v České republice akreditovány, společné.“

[31] Vzhledem k uvedenému soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že podání jedné žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání v České republice vytváří podle § 48 odst. 1 správního řádu překážku vedení jakéhokoli jiného řízení o uznání téhož vzdělání na území České republiky.

[32] Dále žalobce vytkl žalovanému, že se nevypořádal s odvolací námitkou nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Z odvolání soud zjistil, že žalobce nicotnost dovozoval z toho, že v rozhodnutí bylo uvedeno, že podle §89 a 90 zákona o vysokých školách se nemůže postupovat, jelikož se nejedná o zahraniční studijní plán, a na druhou stranu byla žádost zamítnuta podle §89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách.

[33] Soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost může spočívat jednak v nedostatku důvodů rozhodnutí, jednak v jeho nesrozumitelnosti. Pokud se správní orgán nevypořádá s odvolacími námitkami, většinou jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. V předmětném řízení je ovšem nutno přihlídnout ke konkrétním okolnostem případu.

[34] Je nutno znovu uvést, že žalovaný v předmětné věci zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení podle §66 odst. 1 písm. e) správního řádu řízení zastavil z důvodu překážky řízení podle §48 odst. 1 správního řádu. Odůvodnění tohoto rozhodnutí je zcela v souladu s jeho výrokem, obsahuje důvody výroku, podklady pro jeho vydání i úvahy, kterými se žalovaný řídil. Nelze ho tedy označit za nepřezkoumatelné.

[35] Z vyjádření žalovaného je zřejmé, že vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno z uvedených důvodů, nezabýval se odvolacími námitkami. Nevypořádanou zůstala tedy i námitka nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud je toho názoru, že tato skutečnost nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k důvodu námítky nicotnost je zřejmé, že námitku by bylo nutno podřadit pod §77 odst. 2 správního řádu, přičemž nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Je pravdou, že odvolací orgán má možnost v takovém případě řešit nicotnost jako předběžnou otázku podle §57 správního řádu, popřípadě zrušit odvoláním napadené rozhodnutí jako nezákonné. Vzhledem k okolnostem případu však žalovaný nepochybil, pokud tak nečinil. Žalovaný napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonné z jiných, jednoznačně prokázaných důvodů. Za těchto konkrétních okolností, kdy prakticky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ztratilo význam, by posuzování otázky zda namítané pochybení způsobuje nicotnost rozhodnutí, bylo nadbytečné.

VI. Závěr a náklady řízení

[36] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. července 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu